

Paras pääsiäisloma ikinä

Merina Halkola

Merina Halkola

Paras pääsiäisloma ikinä

© 2017 Merina Halkola

Kannen kuva: Merina Halkola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-504-6

1 luku

Haaveita & odotuksia

Aina ohimennen Vanamo vilkaisi kirjoituspöydälle siirrettyä valokuvakehystä, jonka hänen isänsä oli ottanut viime joululomalla, saman päivän iltana, kun arvoituskin oli ratkaistu. Arvoituksen pohtiminen ja sen ratkaiseminen oli erittäin hauskaan puuhaa. Varsinkin kun sai olla kavereiden kanssa ulkona.

Mutta oli tietysti yksi asia, joka senkin riemun ylitti, eli Pauli. Häneen tutustuminen oli ollut kaikkein parasta mitä Vanamo tiesi. Vanamon mielestä asiat olivat nyt hiukan paremmin, kun hänellä oli muitakin ystäviä, kuin vain serkku Rosanda.

Vanamo katsoi aina erityisen tarkasti valokuvassa Paulin hymyileviä kasvoja ja kuinka hänen kätensä kiertyivät Vanamon ja Rosandan harteille. Hän ei myöskään voinut millään unohtaa Paulin terävää katsetta suoraan silmiin.

Vanamo oli aivan varma, että jotain pientä oli heidän välillään, koska Pauli oli ainakin lähettämiensä viestien perusteella ollut hieman ihastunut. Tai ainakin Vanamo ajatteli sillä tavalla. Hän oli keskustellut Rosandan kanssa asiasta. Rosanda ei tosin ollut kokenut mitään vastaavaa, eikä hän neuvojakaan osannut juuri antaa, mutta hyvänä kuuntelijana hän oli pysynyt.

Vanamo oli hyvin onnekas, että kukaan hänen perheestään ei tiennyt hänen aavistuksiaan Paulia kohtaan. Se oli onni, koska muuten Veeti olisi häرنännyt häntä päivittäin poikaystävästä.

Onneksi kohta alkaisi pääsisäloma, eikä kouluakaan olisi noin viikkoon. Nyt heillä oli hieman enemmän vapaita päiviä, kun Vanamolla, Rosandalla ja kuulemma Paulillakin oli

ollut leirikoulua kaksi päivää. Nyt he saivat nämä päivät vapaiksi pääsiäislomalle.

Se oli todella mainiota, koska koulussa oli nyt entistäkin vaikeampaa oppimisen suhteen, kun hänen ajatuksensa ajelehtivat jossain Paulin läheisyydessä. Ja opettajatkin joutuivat huomauttamaan hänelle usein. Onneksi eivät siltikään olleet vielä ottaneet yhteyttä vanhempiin.

Parasta pääsiäislomassa oli se, kun Paulin olisi määrä vierailla Vanamon luona ja jos hyvin käy niin koko loman ajan. Vanamo oli odottanut sitä innolla jo siitä lähtien, kun Pauli oli soittanut hänelle, ja kertonut suunnitelmistaan.

Saapumispäivä oli merkattu perjantaiksi, joten siihen oli vielä kaksi päivää aikaa. Kaksi tylsää ja tukahduttavaa koulupäivää.

Kello oli pian sen verran, että Vanamon oli aika lähteä kouluun. Onneksi hänellä alkoi koulu tänään yhdeksältä, joten hän oli saanut nukkua hieman enemmän kuin yleensä. Aamu oli vielä aika kylmä, vaikka maaliskuu olikin kohta vaihtumassa huhtikuuksi. Siihen ei ollut kuin noin viikko.

Vanamo sieppasi repun tuolilta ja tunki kännykän taskuunsa. Hän kiirehti ulko-ovelle ja sanoi heipat äidilleen, joka teki lähtöä töihin. Isä oli ehtinyt lähteä jo paljon aikaisemmin. Vanamon isä oli kuulemma vaihtanut työpaikkaa paremman palkan vuoksi, mutta hän ei ollut ehtinyt kertoa siitä Vanamolle taikka Veetille.

Ulkona hän tunki kuulokenapit korviinsa ja laittoi suosikki musaa soimaan. Ja lähti sitten reippaasti kävelemään kohti koulua. Hän teki nyt useammin näin, kun oli huomannut levollisemmän olon kehossaan.

Ulkona näytti vielä aika talviselle, mutta joistakin hyvin aurinkoisista kohdista oli lunta sulanut pois ja kuivunutta ruohoa pilkotti vähän joka puolella. Aurinko paistoi vielä aika matalalta hänen kävellessään vielä lumisella maantiellä.

Koulunpiha näytti vieläkin yhtä onnettomalta, kuin

aina ennenkin. Suuri rautaportti oli avoinna aina, kun piha oli täynnä juttelevia nuoria. Keskellä koulunpihaa seisoj hyvin äänekkäästi jutteleva tyttöporukka. Sen keskipisteenä oli hyvin tuttu henkilö. Meeri, joka oli jostain syystä värjänyt hiuksensa kirkkaan punaisiksi. Vanamo kulki porukan ohi suoraan pääovelle. Siitä hänellä oli helppo livahtaa ajoissa sisään, ettei hänen tarvinnut tungsella muiden kanssa.

Yhtäkkiä hänen kännykkänsä tärähti taskussa. Vanamon sydän pompahti. Oliko se Pauli? Toivottavasti hän ei peru nyt matkaa. Se olisi suuri pettymys. Varsinkin kun ensimmäinen matka oli aikaisemmin järjestetty hiihtolomalle, mutta Pauli olikin perunut sen, koska heillä oli kuulemma yllättäen järjestetty menoa jonnekin muualle.

”Huh!” Vanamo huokaisi vetäen kännykkänsä taskustaan. Viesti oli Rosandalta. Tämä oli lähettänyt kuvan itsestään silmälasilla. Rosanda oli nimittäin saanut silmälasit ihan hiljattain. Vanamon mielestä ne sopivat Rosandalle oikein hyvin, mutta ne tekivät hänestä vain hieman erinäköisen. (Hyvin sopivat! :D) Vanamo vastasi viestillä ja sai kiitokseksi pari hymynaamaa.

Koulun kellot soivat ja Vanamo vilahti saman tien sisälle. Seuraavaksi hänen takaansa alkoi kuulua kovaa töminää ja puhetta, kun kaikki loput rynnistivät yhtä aikaa sisälle. Jotkut toiset kahdeksaluokkalaiset kiroilivat, mutta Vanamo oli siihen tottunut, koska koulussa sai kuulla sitä ihan tarpeeksi.

Hän oli aina ihmetellyt, että mitä kivaa kiroilemisessa oli? Sehän oli vain huonoa käyttäytymistä ja niin edespäin. Ehkä se oli jotenkin ihmeen tavalla muiden mielestä hyvinkin arvostettua ja nykyaikaista, mutta Vanamon mieleen se ei kuitenkaan tullut.

Hän riisui oranssin kevät takkinsa koulun naulakkoon ja tunki pipon ja hanskat hihaan. Kengät hän jätti naulakon alle. Vanamo jäi istumaan penkille ja otti uudestaan kännykkänsä esille. Monta viestiä oli tullut Whatsapp:ista. Ryhmästä johon

kuuluvat Vanamon lisäksi Rosanda ja Pauli. Enempää ystäviä hänellä ei ollut.

Rosanda oli viestitellyt Paulin kanssa jo monta viestiä. Se oli ilmeisesti alkanut Rosandan lähettämästä kuvasta. Vanamo luki pikaisesti viestit. Paulikin oli vastannut lähes samalla tavalla, kuin Vanamo silmälasia kuvaan. Lisäksi hän oli kertonut Rosandalle matkastaan Vanamon luokse ja Rosanda oli sanonut, että hän tiesi jo. Hän oli kuullut sen Vanamolta.

Rosanda oli heistä ainoa, joka oli lähettänyt itsestään kuvia, koska ainakaan Vanamo ei ollut halunnut ja Paulista hän ei tiennyt. Ehkä hänkään ei ollut halunnut.

Vanamo kirjoitti muutaman rivinkouluun lähdöstä ja monesta muustakin, mutta sitten hän joutui pahoittelemaan keskeytystä alkavan oppitunnin takia. Muut olivat jo menneet luokkaan, kun Vanamo sulki luokan oven ja istui nykyiselle paikalleen aivan oven viereen.

Opettaja ei melkein koskaan ollut myöhässä, mutta tällä kertaa hän viipyi uskomattoman kauan. Useimmat luokassa juttelivat kovaan ääneen ja jotkut pojat kävelivät reippaasti ympäri luokkaa. Vanamo otti repustaan lukukirjan, jota hänellä oli aina tapana kantaa mukana.

Hän laski kirjan pöydälle ja avasi sen lähes puolesta välistä. Lukemisesta ei kuitenkaan meinannut tulla juuri mitään, kun takana oleva poika potki Vanamon reppua samalla innoissaan jutellen vierustoverinsa kanssa.

Vanamo liikautti hermostuneena tuoliaan ja pulpettiaan eteenpäin ja jatkoi lukemista. Kirja oli kohta saavuttamassa arvoituksen jänniä kohtia. Vanamo oli ruvennut enemmän lukemaan jännityskirjoja oman seikkailunsa jälkeen. Nyt hän oli lukenut lähes joka päivä, silloin kun hänellä ei ollut kokeeseen lukua tai paljoa läksyjä.

Joku outo vähän vanhempi nainen astui luokkaan kädessään kansioita ja muita lehtiä. Hän toivotti koko luokalle hyvää huomenta ja istui opettajan pöydän ääreen.

”Olen Miia Alatalo ja olen teidän sijaisena tämä tunnin, koska teidän oma opettajanne ei päässyt tänään töihin. Joten avatkaapa kirja sivulta 53. Vanamo aluksi tuijotti naiseen hämmästyneenä, mutta työnsi oman kirjansa reppuun ja avasi silti Historian kirjasta oikean sivun. Sillä sivuilla kerrottiin Ranskan suuresta vallankumouksesta. Millaistakohan silloin oli ollut? Ei varmaankaan kovin mukavaa päätellen kuvassa olevien ihmisten kauhistuneista ilmeistä. Hän luki muutaman rivin, jossa kerrottiin perus tietoa aiheesta. Opettaja puhui pitkiä lauseita ja Vanamo alkoi kyllästyttää entistäkin enemmän.

Hän vilkaisi nopeasti luokkaa. Osa nuokkui pulpeteillaan ja muutamat harvat seurasivat kiltisti opetusta. Vanamo painoi päänsä kämmenelleen ja sulki silmänsä. Historia valui hänen toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos.

Vähitellen Vanamon ajatukset keskittyivät ihan muuhun kuin historiaan. Siihen kuinka hän saisi taas tavata Paulin, eikä hänen aina tarvinnut katsoa valokuvasta. Olisikohan Pauli todellakin niin ihastunut, kuin Vanamo kuvitteli. No sen ainakin hän tiesi, että hän itse oli.

Ei Pauli tosin mitenkään tunteistaan ollut kertonut, mutta viestien aiheiden perusteella se voisi olla totta. Jokaisesta mukavasta viestistä, minkä Pauli lähetti, tuli Vanamolle erittäin hyvä mieli. Hän nähtävästi halusi olla vain ystävä tai ehkä mahdollisesti hieman enemmän. Mistä sen tiesi?

”Hei tyttö siellä! Kuunteletko sinä?” Kuului yhtäkkiä Vanamon mietinnän yli. Samassa hän havahtui. ”Siis mitä?” Koko luokka herahti nauruun ja Vanamo tunsu itsensä hieman häpeälliseksi. Opettaja huokaisi äänekkäästi ja kysyi sitten: ”Kerro kuule nimesi vielä uudestaan.” Vanamo kertoi vaisusti oman nimensä. ”Ai sinä siis olet Pertin ja Hannan tytär? Isäsi oli minun entinen työkollegani” Opettaja huudahti iloisena ja taas koko luokka nauroi.

Miksi juuri näin piti tapahtua? Vanamo ajatteli

katkerana. Opettaja hyssytteli viimein luokan hiljaiseksi ja kirjoitti sitten jotain tietokoneelle. Sitten hän jatkoi historian opetusta hyvillä mielin. Tällä kertaa Vanamon ajatukset pysyivät täysin historiassa, vaikka hänelle tulivatkin välillä mieleen Paulin hymyilevät kasvot.

Onneksi tunti loppui pian, eikä Vanamon tarvinnut enää häiriintyä pienistä tirsakahduksista tai tuijotuksista. Opettaja antoi läksyt ja kaikki valuivat ulos luokasta. Vanamo puki takin ja kengät päälleen ja lähti ulos.

Hän jäi seisomaan ulko-oven viereen ja kaivoi kännykän taskustaan. Viestit olivat jatkuneet jonkin aikaa, ja loppunut, kun Rosandankin piti mennä tunnille. Vain Pauli näytti olevan paikalla. Vanamo kirjoitti: (Olen nyt välkällä.) Ja lähetti viestin. Vastaus tuli melkein heti. (Samoin).

Pauli oli yleensä kirjoittanut hyvin lyhyesti, mikä oli hieman harmittanut Vanamo. Hän olisi toivonut Paulin kirjoittaneen enemmän, kun hän puhuikin muutoin niin paljon. Vanamosta oli kiva kuunnella Paulin ääntä, kun hän puhui kaikenlaista, oltiin missä tahansa.

(Mikä tunti sulla on seuraavaksi?) Vanamo kirjoitti hymyillen, vaikkei Pauli sitä nähnytkään. (Arvaa Fysiikkaa!) (Pah!) Vanamo naurahti hieman ja lisäsi naaman, joka virnisti hauskaasti. Pauli lähetti vielä kuvan lukujärjestyksestä. Sen alla luki: (Tästä tiität)

Vanamo tallensi hyvillä mielin kuvan. Nyt hänellä oli kuva Paulin, kuin myös Rosandankin lukujärjestyksestä. Nyt hän voisi hyvin seurata kummankin tunteja ja välitunteja. Vanamon kännykkä tärähti. Pauli oli kirjoittanut, että hänen piti mennä tunnille.

Huokaisten Vanamo sulki kännykän ja tunki sen taskuunsa. Hän katsoi eteenpäin. Koulunpihan peitti innokkaasti juttelevat nuoret ja lukuiset penkit, jotka myös täyttyivät porukoista. Jotkut pojat pelasivat jalkapalloa kuluneella, läpikotaisin puhjenneella pallon lätyskällä.

2

Ilona

Vanamo on hyvin onnellinen siitä, että Pauli olisi tulossa hänen luokseen pääsiäislomaa viettämään. Mutta kuinka ollakaan he tuntevat olonsa hieman tylsistyneiksi ilman Vanamon serkun Rosandan mielipiteitä ja asian ilmaisuja.

Lähipäivinä myös Rosandakin saapuu Vanamon luokse, mutta hänpä ei tulekaan yksin. Hän tuo mukanaan parhaan ystävänsä Ilonan. Nuoren kauniin tytön, joka Rosandan kuvauksien mukaan on kivoin kaveri maailmassa.

Vanamo ei kuitenkaan oikein ymmärrä Ilonan käyttäytymistä Paulia kohtaan, eikä melkein mitään muutakaan hänessä. Pahinta on kuitenkin se, kun Rosanda ei tunnu olevan tytön takia oma itsensä.

Vanamo ei olisi aluksi osannut yhtään ajatella, että heidän seuraava etappi olisi Oulussa äidin ystävän luona. Puhumattakaan uudesta seikkailusta, johon liittyy yllättävän paljon vanhaakin.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi